

8. DEC. 1924

Imprimat legal.

III. évfolyam.

Satu-Mare—Szatmár.

49. szám.

Cimboroa

ÓGYERMEKEK KÉPES HETILAPJA
Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

1924
december
7

Olvart
1923

Ára Romániában 6 L, Csehszlovákiában 2 cK, Jugoszláviában 4 dinár

BCU Cluj / Central University Library Cluj

GIMBORA

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

Toroczkói leány.

BCU Cluj Central University Library Cluj

ALKONYI DAL.

— Irta: VIRSIK MÁRIA. —

Álmos-pirosan int be hozzánk
Sugárával az őszi nap,
Sietek kitárni lelkemet,
S befogadni a sugarát.

Alkony-fénnyel festett mozikép,
Táncoló tündér a falon.
Zongorám mellett ülök némán.
Játszanék — és nincs dalom.

Félre most veletek, hangjegyek!
Sötétek vagytok, feketék,
Itt pedig minden rózsás körül,
Rózsás a nap, a föld, az ég.

Rózsás legyen az én dalom is,
Nem mint a kotta, fekete,
Legyen a lelkem hullámváza
Dalomnak örök üteme.

A napsugár szép alkonytündér,
A falon táncát vadul járja,
S miként a tánc, oly szenvedéllyel
Hullámoz a zene árja.

— Az alkony-tündér tánca lassul
Es csenedesebb lesz a zene,
Fájó, lemondó leányszívnek
Halk sóhaja az üteme.

Az alkony-tündér már nem táncol,
Szintelen hull a semmibe.
— Egy végső akkord: lecsapódik
Zongorámnak fedele.

Sugárka és Csöppike

(Két tündérgyerek története.)

— Elmeséli: Szondy György. —

V.

Égszakadás, földindulás.

Temetés volt másnap Feketevárosban. Új, nagy termet ástak a munkások a legelső pincék alá, oda fektették az elesetteket örök pihenőre. Mennyien voltak. Az öreg főparancsnok mellé Vasfogut temették, azután sorban a harcosokat. Egész délelőtt mind hordták, hordták a csata-térről a halottakat. Amikor az utolsót is lefektették, befalaztatta Sugárka a termet. Sirt a sok hangya, gyászolt Feketeváros.

De nem soká búsulhattak.

Sok, sok baja volt az élőknek is, nem ért rá a holtakért szomorkodni.

Senki sem tudta, nem fognak-e a vörösök újra támadni. Pedig akkor alighanem győztek. Nincs főparancsnok, teng leng a munka, a dolgozó hangyák csak ödöngenek a folyosó-uccákon. A folyosók közül is sok beomlott a tegnapi harcban. Megrongálódott a főkapu, rendet kellene csinálni a feldult bölcső termekben. De parancsot nem ad ki senki... Ki is adhatna? Ki legyen a főparancsnok?

— Sugárka! Éljen Sugárka! — kopogtatja fejről-fejre egy jókora csapat.

De voltak, sokan voltak, akik haragosan csóválták meg a fejüket erre:

— Nem kell a tündér-gyerek! Miattuk ér ennyi veszedelem!

— «Ennyi» veszedelem?! De hiszen ez volt az első, ezt is elhárították a város felől. Éppen ők, a tündér-gyerekek! Azt meg elfeledték már, mennyit használtak mindnyájatoknak?

El bizony, e! Jótettet hamar elfelednek némely hangyák.

— Nem! Százszor is nem! Nem engedelmesskedünk Sugárkának!

Harag és egyenlenség ütött tanyát Feketevárosban, ahol eddig nem ismerték ezt a két gonosz vendéget. Védtelenül, őrizetlenül állt a fészek, a hangyák azon törték a fejüket, azon veszekedtek, kit okolhatnának a pusztulásért.

Szegény Sugárka minderről semmit sem tudott. A temetés után sietett vissza beteg testvérkéje mellé. Odaült az ágya szélére, simogatta forró kezecskéjét, vigasztalta, csókolta — mindhiába. Oh, mit nem adott volna érte, ha meggyógyíthatja, vagy legalább enyhítheti szörnyű szenvedését. Am a nyilhoz nem nyulhatott ő sem.

Ájultan feküdt Csöppike a mohágyon, csak nehéz zihálása árulta el, hogy él.

Szomoru, nagyon szomoru napok voltak ezek, pedig milyen hosszúak. Lassan, csigamódra vánszorgott most az idő napkelteitől napnyugtáig.

— Végünk van, meghalunk bizonyosan — csüggedezett Sugárka minduntalan.

Csak a jó, hűséges Ötvenezer vigasztalta.

— Dehogy haltok meg, tündérkéim! Vége felé jár Kánikula herceg uralma, nemsokára bevonul az Ősz. Tőle már nem félünk, de még Tél apótól sem. Elbujunk előlük jó meleg termeinkbe, eszünk-iszunk, mesélgetünk. Meglátod, észre sem vesszük, eltelik az idő, visszatér ismét Tavasz őfensége, vele az édesanyád! Az lesz csak az öröm!

Hiába. Nem derült fel Sugárka arca. Csöppike fájdalma nem hagyta nyugton. Mit törődött ő Kánikula herceggel, azt is elfeledte, hogy a világon van. Csak Csöppikéért aggódott, azért remegett szegény.

Bezzeg, Kánikula herceg nem feledkezett meg a tündér-gyerekekről. Hajszolta, szidta aranynyilas cselédeit:

— Nem szégyenlitek magatokat, semmirevalók! Még két kis gyermekkel sem bírtok elbánni! Takarodjatok előlem, pusztuljatok, keresétek őket!

Elődalogtak a cselédek, lehorgasztott fejjel bujták az erdőt: mit tegyenek a haragos herceg megengesztelésére?

Szórták mérgükben perzselő nyilait. Ragyogott a könyörtelen égbolt felhő nélkül, szikráztak az aranynyilak. Hervadtan, haldokolva hajoltak a földre a virágok. Hullott a száraz

levél a fákról. Gyűlt az avar az aljban, recsegett-ropogott az emberek lépteit alatti.

— Ősz van már, pedig még augusztus sem múlt el — mondták az emberek. — Milyen szomorú!

Alig alig pihegett ember, állat a nagy melegben. A tanyák körül, ahol cséplőgép bűgött, még szomorubb volt a világ. Kevés szemet adott a gabona, az is összeaszalódott. Pedig milyen keserves munkával művelték meg a földet! Milyen kínos volt ott állani a gép mellett az izzó napsütésben!

Am Kánikula herceg nem ismert könnyűéletet. Jól tudta ő, hogy már nem sokáig tart az uraskodása. Éjjelenként halk üzenetek jöttek Északról; néha vadjudak szálltak el hangos gárogással a ragyogó csillagok alatt.

— Közeledik az ősz! — hirdette hangos szavuk és hallatára összeborzongott Kánikula herceg.

— Meg kell kerítenem őket! — csikorgatta a fogát. Ősz és tél már nem bír velük! Micsoda szegény lenne, ha kihoznák az esztendőt bánatlanul!

De csak nem akart gonosz szándéka sikerülni. Sugárka és Csöppike, szomorúan, betegesen bár, de éltek napról-napra Feketevárosban.

Egyszer aztán jó gondola a támadt egyik aranynyilasnak. Feketeváros lakói nem sejtették, micsoda szörnyű veszedelem fenyegeti a várost. Veszekedtek, civódtak tovább. Sokszor már veszekedtek is.

Azon a szomorú délelőttön nagy, fekete felhők gyülekeztek túl az erdőn, a messze ég alján. Tűrhetetlen meleg ömlött alá a magasból, vészies vihart jósolt az országuton száguldó, por-kavaró forgószél. Feketeváros folyosó uccáin elkecseregett csapóvíz folyt. Egymásra támadt a két ellenséges párt: a Sugárka nevét kopogtatta meg a Sugárkát gyűlölők. Tátogatták rágóikat, igyekeztek egy-egy lábat, fejet elkaparintani. Akkor összegabalyodva marakodtak, míg valamelyikük holtan nem nyult el a földön. Sugárka rémülten futott Csöppike betegágya mellől közéjük. Vele futott Ötvenezer is.

— Mit tesztek, mit akartok? — kopogtatta a birkózók fején jobbra-balra. — Megálljatok! Elveszünk, ha nem hallgatók reám!

Hanem hiába volt az igyek-zete. Félresodorták egy keskeny folyosóba Ötvenezerral együtt s csak most tört még ki az igazi küzdelem.

Akkor egyszerre, mint a villámcsapás, olyan hirtelen-váratlan megrázkódott egész Feketeváros. Tompa dobbanás hallatszott felőlről s már omlott be a menyezet, hullott a homok, a föld. Egyszeribe eltemette Feketeváros őrzőnépét. A felső emeletékből nem maradt semmi, semmi. Irtózatos romhalmazzá váltak a bölcsőtermek, az Ébredés terme, a dusan megrakott felső raktárak.

Megdöbbszent hallgatott a folyosókon egy pillanatig, azután felzudultak az alsó termekből, a téli raktárakból az élve maradtak:

— Mi volt az? Mi történt? Jaj nekünk! — kopogtatták őrült ijedelemmel össze vissza. Nem volt vezető, aki parancsokat adott volna. Nagy nehezen indultak neki a mentőcsapatok, hogy új utat készítsenek a napvilágra. Omlott a friss föld, lassan haladt a munka. Egyszerre aztán új veszedelem söpörte el a munkásokat: hatalmas víztömeg zudult be a frissen vájt folyosóba.

— Menekülni! Menekülni! Jön az árvíz! — adták fejről fejre a feketék és egymás hátán igyekeztek a piszkos habokból kikecmeregni. De a víz csak tódult, csak zuhogott, egyre bőségesebben. Elöntött minden zugot, utolért minden menekülőt... Feketevárosnak vége, elmosta az árvíz, odaveszett a két tündérgyerek...

Az aranynyilas boldogan röppent Kánikula herceg elé:

— Alássan jelentem, fenséges hercegem, elpusztult Feketeváros, benne a két Tavasz-tündér!

— Hogyan, szolgám? Hogy pusztítottad el? — kapta fel a fejét délutáni szunyókálásából Kánikula herceg.

Mosolygott az aranynyilas tündér.

— Többet ésszel, mint erővel, hercegem. Egy ökörcsordát találtam ma az erdőn. Legeltek volna szegények, ha lett volna mit. Addig hajkurásztam, kínoztam őket égető nyilakkal, böggöllyel, szomjusággal, míg nekivadultak. Akkor terelgettem szépen Feketeváros felé. Keresztül viharkodtak a híres városon, beomlott minden folyosólya, rombadöntötték, széttiporták a felbőszült ökrök.

Simogatta rőt szakállát nagy gyönyörűséggel a kegyetlen herceg.

Derék szolgám vagy! Ezt csakugyan jól csináltad!

— De még nincsen ám vége! — mondotta az aranynyilas. — Alig vágtatott el az én csordám, megrendült körül az ég. Zuhogott a zápor, elöntötte a feldúlt város, vízbefúlt, aki az északadástól menekülhetett. Egy fia-hangya sem maradt Feketevárosból!

— Jól van, szolgám, jól van! Tisztá tennélek mostan, ha már nem az volnál. Csak az bánt, hogy a két tündér még sem kerülhetett a kezem közé! Hadd láthattam volna legalább őket!

— Végük van már nekik, fenséges hercegem! Nem menekülhettek Kánikula herceg elől; nyugodjunk meg ebben! Most már mehetünk odébb, ha megjön a parancs.

— Ugy, ugy! — bólogatott rosszkedvűen Kánikula herceg. — Bizony, már nemsokára lejár itt az időnk! Jön az ősz, jön a tél! Hej, sok szegény, nyomorult ember, be visszakivánátok még minket, pedig most mennyire szídtok!

Végigfeküdt szénaágyán, meggyújtotta kialudt pipáját és nézte, nézdegélte sokáig az eget, ahol oszladoztak már a barna viharfelhők.

[Folytatása következik.]

Mese egy aranyhaju babáról.

— Itta: CSÜRÖS EMILIA. —

I.

Mese, mese, mátká,
Aranyos madárka.
Volt egyszer, volt egyszer
Szép tündérorszámban,
Szép tündérországnak
Aranyvárosában,
Aranyvárosának
Gyémántkapujában
Volt egyszer, volt egyszer
Egy gyönyörű baba.
Csillag volt a szeme,
Arany volt a haja,
Selyem a ruhája,
Bársony a topánja,
Cseresznyepiros volt
A mosolygó szája.
Hajnalhasadástól
Alkonyi sugárig,
Ragyogó tavasztól
Őszi hervadásig
Madár dalolt neki,
Szellő cirogatta
S ő csak ott mosolygott
A gyémántkapuban.

II.

Mese, mese, mátká,
Aranyos madárka.
Nagy ünnep volt egyszer
Szép tündérorszámban.
Vidám lagzit ültek,
Tündérkirály lánya
Boldogan pirulva
Mátkatáncát járta.
S vajjon kivel járta?
Hát kivel is mással,
Mint a deli ifju
Déliab királyiál.
Aranyhaju baba
Szomoruan nézte,
Lagzi után, hogy oszlik szét
A lakoma népe.
Nem mosolygott többé,
Hej! — Nagy volt a buja,
Már ki sem ült többé
A gyémántkapuba.
A tündérkirálynő
Egyszer észrevelte,
Hogy a csillagszemű baba
Könnyez a kertbe.
Magához ölelte,
Meg-megcirógatta,
Faggatta, mi lehet
Kicsi szíve bűje?
Végre sürű könnyel,
Hangos zokogással
Kitört a nagy bánat
A kicsi babából.
... Jaj, jaj, jó királynőm!
Olyan árva lettem,
A madár sem dalol
Az ágon felettem.
A szellő sem suttog
Kacagós meséket,
Csak siratom egyre
Jó kishercegnőmet.
Nem néz reám senki,
Mióta ő elment.
Senki le nem fektet,
Senki fel sem is kell.
Olyan árva lettem,
Mint félen a virág.

Száraz levelet ráz
Fejemre a faág.
Hogy tudott elmenni,
Hogy tudott lthagyni,
Kedvesebb minálunk
Déliab királyfi?
Bizony, a királynő
Csak elfakadt sírva.
Mert neki is ez volt
Titkolt, rejtett bűje.
Dehát szent a törvény,
Nincs mit tenni róla:
„Asszony lesz a lányból.
Bimbóból a rózsza.”
S elsírtak egy nótát,
Egymásra borulva.
A tündérkirálynő
S az árva kis baba.
Aztán letörölkék
Arcukról a könnyet
S lassan megindultak.
Tarka virágszőnyeg
Simult lábaikhoz
S bohó szellő szárnyán
Felrepült az égbe
Egy fényes szivárvány.

III.

A baba megállott,
Karjait kitérta,
Sóvárogva nézett
A szép szivárványra.
— Gyönyörű szivárvány,
Minden szímed áldott,
Hogy körülöleled
Az egész világot.
Ugy elmennék veled,
Ugy elszállnék rajtad,
Oda, ahol vidám
Kisgyerekek vannak.
Szeretnék játszani,
Táncolni, nevetni,
Szeretnék újra egy
Kisleányt szeretni,
Kinek én legyek a
Szíve, lelke, a ma,
Kinek én legyek a
Legfőbb boldogsága!
Jó tündérkirálynő,
Mondd a szivárványnak,
Vigyen el oda, hol
Kis gyerekek járnak!
A tündérkirálynő
Csak fejével intett,
Aztán az arcára
Ezer csókot hintett,
Végre meg is szólalt
Szomoruan, halkán:
— Menj hát, aranybaba,
Kacagásban, dalban
Teljen el életed,
De várj, mást gondoltam.
Csak egy hétre menj el
S lassan, meggondoltan
Válaszd ki a kislányt,
Kihez kötőd élted.
Kitől aranyhajad,
Szép szemed nem félted,
Aki szeretni fog,
Aki vigyáz majd rád,
Aki megvárja, ha
Rongyos lesz a ruhád.
Ki esle lefektet,

Reggel csókkal kötöttél,
Aki szeretni fog
Igaz szeretettel.
Aztán gyere vissza
S mondd el nekem szépen,
A szivárvány ivén
Hová kerültél el.
S újra elbocsájtalak
Ajándékkal, kincsel,
Mit kicsi gazdádnak
Szobájába hints el...
Mehetsz már hintázva
A szép szivárványon,
Aranyhaju baba,
Az Isten megáldjon,
Visszajöttöd várom!

IV.

Szállt a baba, szállt, szállt,
Virágos mezőkön,
Soktornyú tetőkön
Egyre csak előre.
Valahová messze,
Új vidékre, szebbre.
A nap delelőre
Állott meg az égen,
Mikor eljutottak
Egy városhoz éppen.
Hangos, zajos város,
De sok ember lakja.
A baba körül néz, —
Vajjon itt megkapja
Jó kicsi gazdáját,
A szelidet, szépet,
Aki mellett csupa
Öröm lesz az élet?
Megállt egy kapunál.
De aranyos cifra! —
Még a kapuzám is
Arannyal van írva.
Csillog a sok ablak,
Hát az a sok szőnyeg,
Ha itt nem tündérek,
Hát angyalok élnek!
Megy a baba bátran
A lépcsőn felfelé,
Annyi szépet lát, hogy
Színte szédül belé.
— Édes jó Isenkém,
Csak volna itt gyermek,
Tudom, hogy akkor majd
Engem is szeretnek.
De szép itt az élet,
De jó lesz a sorsom,
Aranyos topánkám
Nem kopik porondon.
Csupa selyem, bársony
Még a fal is itten,
Sosem kívánoznék
Többé én el innen! —
S hogy ezt végigmondja,
Hát nagy kacagással
Kiszalad egy kislány
Az egyik szobából.
Mikor meglátta az
Aranyhaju babát,
Az ölébe kapta,
Vilte tiz szobán át,
Egyre csak kacagott,
S táncolt örömben,
Helyét sem találta
Széles jókedvében.
Aztán feültette
A gyermekszobában
Nagy babatársaság
Út ott egy sorjában.
Volt ott szőke, barna,
Pisze orru, törpe,
Menyasszony babának
Huszár völégénye.
Drótostót, hőember,
Tengerészek, Sárk,
Egyik mosolygósabb,
Szebb volt, mint a másik.
Az aranybaba biz'
Majd elfakadt sírva,
— Hát most ő is mindig
Csak ott ül a sorban?
Nem viszik sehová?
Meg sosem csókolják?
Hiszen szélször jobb volt
Akkor tündérországnak.
Ott sétált a kertben,
Hol virágok nyíltak,
Itt sosem nevetett,
Sohasem is sírtal.
Csak ott ül a sorban
Mereven és némán,
Isten tudja, hol jár
Azóta a kislány!
... Eltelt egy nap, kettő,
Harmadikon reggel,
Aranyhaju baba
Nagyon korán kelt fel.
Azt se mondja: bikkbakk
S megindul sietve,
Hányszor megbóltott a
Cifra szőnyegekben!
Leért az utcára,
Idegenül, árván,
Nézi, vajjon nem jön
A fényes szivárvány?
De a járókelők
Mutatnak az égbe:
„Hajnali szivárvány!
Nem volt már husz éve.”
A babának úgy tűnt,
Mint egy csodás álom,
S hintázva megindult
A szép szivárványon.
Zugó patak partján
Fehér falu házak,
Zöld mezőskén fehér
Tollu libák járnak,
Kicsi pásztorok is
Ott hever a fűben,
Melléje szállott az
Aranybaba éppen.
A kis libapásztor
Nem hisz a szemének,
Hol a babát nézi,
Hol az égi kéket.
Majd megsimogatja
Aranyos ruháját,
Aztán megcsókolja
A szemét, a száját.
Magához öleli,
Sír is örömben,
Ringatja egész nap,
Babusgatja féltve.
Babos kötényéből
Agyat is vet neki,
Csókkal altatja el,
Csókkal költögeti.
Ugy eldalol nótát
Az aranybabának,

Hogy a madarak is
Csodájára járnak.
Aranyhaju baba
Csak mosolygott egyre,
Ilyen boldogsára
Vágyott szíve, lelke!
Selyem fűben úlni,
Napsugarat látni,
Szerelő becézést
Nem hiába várni.
Reggeltől napestig
Játszani, dalolni,
Álomra egy kislány
Szívére hajolni! —
Ugy eltelt a nyolc nap,
Alig vette észre,
Csakhogy a szívárvány
Eljőve ám érte.
S vilte villámgyorsan
Árkon, bokron állal,
Míg lünderországba

Ért el a babával.
A lünderkirálynő
A kapuban várta,
Aztán megölelte
S vilte a szobába.
Szeliden kérdezte.
„Merre, hogyan jártál?
Hová röpitett el
A színes szívárvány?”
A baba hol sirva,
Hol nevetve mondta,
Milyen szomorú volt,
Ahol annyi pompa
Aranylott körülte.
Hogy szökött meg onnan
S mennyivel boldogabb
A kicsi fatuban,
Ahol nincsen egyéb,
Csak szeretet, jószág,
Vidáman dolgozva
Megvan a boldogság.

Aztán összelette
A két kezét szépen:
„Jóságos királynő,
Ne adj kincset nékem!
Kincsnél többet ér az
Egészséges álom.
Erőt, egészséget
Adj, — a szívárványon
Jó kicsi gazdámnak
Mit elvigyek innen.
Meg sok vidám kedvel
Örömet és áldást,
Ami nem dulja fel
Rózsafelhős álmát,
Mint a csengő arany
S hju, drága kincsek.
Az utjára ilyen
Ajándékot hintsek,
Mi nem dermeszli meg
Szelid gyermekszívét,
Nem teszi unottá

Vidám, bohó kedvét!
Jóságos királynőm,
Ilyesmit hadd vigyek
A kis pásztorlányoknak,
Nem csillogó kincset!”
A lünderkirálynő
Homlokon esókolta,
Ilyen ajándékkal
Dúsan felpakkolta,
Aztán újra felszállt
A szívárvány ivre
S hintázva elindult
Búcsúcsókot hintve.
Búsán néz utána
A lünderkirálynő,
Nedves lett kezében
Könnytől a kendő.
Felsőhajtott, amíg
Lassan búcsút intell:
— Aranyhaju baba,
Arany a te szíved!

Jézuska kis barátai.

írta: DOBAI ISTVÁN.

1.

Amikor kis gyermek volt Jézuska, a déli verőfényben naponként kiment a názáretji dombok virágos oldalaira, ahol örömmel várták a százszinben pompázó virágocskák. Jézuska szeretettel telepedett le az örvendező virágok közé és úgy elbeszélgetett velük, mintha mindegyik virágocskára kicsi testvérkéje lett volna.

A virágok úgy megszokták Jézuska szelid társaságát, hogy a nap delelésekor már türelmetlenül várták s ha nagyirfán megesett, hogy Jézuskának otthon kellett maradnia, akkor nagyon elszomorodtak.

— Vajjon miért nem jött el Jézuska? — sóhajtozták.

— Talán beteg lett, — vélte szomorúan az árvácska.

— Lehet, édesanyjának, Máriának segít fenni — mondotta az okos szegfű.

— Bizonyára gyalulnia kell, mert nyári időben sok dolga van Józsefnek, — bölcselkedte komolyan a kék harangvirág.

Találgatta a zsálya, a kankalin, a boglárka, a kicsi százszorszép is, de a sok találgatásnak mégis csak ez lett a vége:

— Majd eljön holnap.

És el is jött. Messziről dologattak feléje a felvidult virágok és kényelmes hellyel kínálták meg a napsugarakkal aranyozott zöld pázsiton. Mindnyájan feléje fordították figyelő fejcskéiket, úgy figyeltek beszédjére, mintha minden szavában a boldogságuk rejlett volna. Amikor a völgyben megtűnték a golyák és a szántóföldeken a barázdabillegetők, hogy a názáretji domboldalon Jézuska beszél a virágokkal, ők is odaszálltak, hogy hallják szeretetet árasztó, drága szavait.

Jézuska sok mindenről beszélt szelid hallgatóinak. Egy őszbehajló nyárutói napon így szólott hozzájuk:

— Drága virágocskák, szép kis testvérekem

és ti jó golyák, hü barázdabillegetők, én ma búcsúzom tőletek. Ha delel a nap, ne várjatok engem, az esti szürkületben ne szomorkodjatok miattam, mert én az emberek kertjébe fogok járni ezután. Titeket, mindnyájatokat, jó testvérekem, arra kérek, hogy menjetek ti is az emberek közelébe és tanítsátok meg őket szeretni. Sok könnyet hullatnak az emberi szemek és sokszor nyilik jaj-szóra a száj, mert az emberek nem tudják szeretni egymást. — Kis hugaim, mezei virágok, menjetek el az emberek háza közelébe és mutassátok meg nekik, miként kell szeretniök egymást.

— Ti golya madarak, költözzetek az emberi házak tetéjére és mutassátok meg, miként kell élnie a családnak, hogy boldog legyen. — Barázdabillegető testvérek, ti menjetek az eke nyomán és sugjátok a gazda fülébe, hogy a termésnél is nagyobb áldás a szeretet. — Menjetekek és tegyétek meg, amit mondtam. Majd nyári eső után, amikor szívárvány öleli át a földet és a felderült felhők leple alól előmosolyog a nap, eljövök hozzátok a levegő láthatatlan illatával és számonkérem munkátokat. Addig is Isten áldjon meg titeket!

Mindnyájan híven teljesítették Jézuska rendelését. A virágok az emberek háza mellé költöztek. A rózsza felkúszott a falra és bemosolygott a munkában szorgoskodó ember ablakán, hogy viduljon fel komor arca. Az árvácska megtanította a gyermekeket a szülői szeretetre. Az ibolya szerénységre intette az elbizakodottat. A harangvirág imára tanította és Istenházába hívogatta a femlomkerülőket. Minden virágocskára derekasan végezte a kötelességét. A kertbenjáró embereknek megmutatták, hogy ők sohasem veszekednek, hanem szeretettel ölelik át egymást. Ha nyári szárazságban ellankad a gyöngye, azt vigasztalják az erősek, hogy ne csüggedjen el. De az emberek ezt nem látták meg, hanem durva kézzel letépték a nyiló virágokat. — azért van annyi nyomoruság ma is a földön.

A gólya rászállt a kéményre és szorgalmasan tanítgatta a háznépét, hogy szeressék egymást úgy az emberek, mind a szelid gólya pár, Hídba volt ez is. A gólyát elfűzték, ha megunták és a családban nőtt a perpatvar. A szegény kicsi gyermekek csak sirva látták anyjukat és apjukat nem fanultak soha szelid esti imát, mert ő nem jött haza a korai este órákban.

A barázdabillegető hűséges farsa lett a szántóvető embernek és napról-napra azt sugta fülébe:

— Munkádon bővebb lesz az áldás, ha az őszi termést szeretettel osztod szét kicsi családodban és adsz a szegény öreg embereknek is, akik már nem bírják tartani az eke szarvát és kétébe ölelni a termést. — De bizony a gazdák nem hallgatták meg, elhessegették a barázdából és őszi termés idején sok jó falat kenyér árát mulatták el a falu korcsmájában; nem törődtek azzal, ha éhes gyermekek könnyes szemmel aludtak el.

Bizony, higgyétek el, édes gyermekek, hogy így történt minden. És eljött a nyári eső, szivárvány ölelte át a földet, a nap előmosolygott a felderült fellegek leple alól és a levegő láthatatlan illatával eljött Jézuska számonkérni a virágok és madarak munkáját.

A virágok kelyhében gyémántként csillogott a könny és plhegő szavakkal mondták:

— Jézuska, mi megtettünk mindent, de az emberek nem hallgattak ránk, hanem durva kézzel letéptek.

A gólya csapzott tollal, szomorú arccal vallotta:

— Uram, elfűzték, ha jót akartam.

Kemegve panaszkolta a kis barázdabillegető:

— Édes Jézuska, énekeltem a barázdát járó ember fülébe, de mindig elfűzött.

A nap felitta a virágok könnyét, megszártotta a madarak tollát és vigan mosolygott az arany

sugaraiban pompázó földre. Jézuska pedig biztatón mondta kis barátainak:

— Ne csüggedjétek! Munkálkodjatok kifarítással tovább! Eljön majd az idő, amikor meghallgatnak titeket és az emberek nagyon szeretni fogják egymást. Akkor pedig boldogság lesz az élet itt a földön.

Nagyszében.

A TENGERLÉPŐ CSIZMA.

Nyilas Gyurka mit gondola,

Mikor hazul elindula?

Ő egyebet nem gondola,

Csak hazulról elindula.

Egyet lépett, hármát boflott,

Akkor aztán nagyot gondolt:

Csizmát vette a hátára,

Ugy ment haza vacsorára.

Prücsök Jancsi csirkét fog.

Prücsök Jancsi, amint tudjátok, szörnyen irigyli Öcsike nadselü gondolatait s éjjel-nappal azon töri a fejét, hogy s mint főzze le Öcsikét.

Prücsök Jancsi már rég látta, hogy mindennap bejár hozzájuk egy kósza csirke. Több rendben próbálta megfogni, de az utolsó pillanatban mindig kudarcot vallott: kisiklott a keze közül.

— No, megállj, — mondta Jancsi — van nekem egy nadselü gondolatom!

Volt Jancsika édesapjának egy elromlott harmónikája, mely csak szuszogni tudott, hangot nem adott. Nosza, hóna alá kapta a harmónikát, nadrágzsebjébe bujtatott néhány szem kukoricát, vállára

vetett egy pálcikát — így indult a csirkefogásra a kis csirkefogó.

Ment, mendegélt, egy oszlop előtt megállott, ott a szuszogó harmónikát letette, kihuzta egész hosszában s köz-

ben nagyokat kacagott! ezt csináld meg, Öcsike!

Amikor a szuszogó harmónikát szépen kinyújtóztatta, az oszlopnak támasztotta s a pálcikát beledugta a harmónikába, elékotorászta a zsebéből a kukoricát s csirkelepésnyi távolságban szépen lerakta a kukoricaszemeket. — No csirke, most már jöhetsz.

Persze, hogy jött a szerencsétlen csirke, hogyne jött volna! Nemcsak jött, de nagyboldogan fel is röpött a harmónikára. Ott szedte, szedegette a kukoricát, de hajj! alig szedett két-három szemet a begyecskéjébe, a furfangos Jancsi hirtelen tolni kezdte a pálcikát s egyszerre csak összezsugorodott a szépen kinyújtóztatott, szuszogó harmónika és — és — szegény kis csirke meg volt fogva! Meg, meg, úgy meg volt fogva,

hogy hiába röpkedett, vergődött, nem tudta kiszabadítani lábcskáit a szuszogós harmónikából.

Mondanom se kell, hogy Jancsika nagy diadallal vitte kedves mamájához a csirkét, de, ha jól hallottam, kedves mamája nem volt elragadtatva a nadselü gondolattól s alaposan kiporolta Jancsika nadrágját. De ennél sokkal fontosabb, hogy Öcsikének elmeséltem Jancsi nadselü gondolatát s Öcsike megvetően legyintett a kezével, mondván:

— Hisz ez a Prücsök Jancsi közsőséges csirkefogó! Elek nagyapó.

Beszámoló a nyári vakációról.

— Tizedik közlemény. —

Tudvalevőleg a múlt tanév végén lefolyt vizsgálatok, amelyeket a felekezeti iskolák (aradi r. k. főgimn.) tanulóinak az állami intézetek tanárainak vezetésével kellett letenniök, egészen július közepéig húzódtak el. Különösen nekünk, a mi osztályunknak volt nehéz, mert mi IV-ikbe jártunk és abszolvátiót kellett letenniünk. A vizsgák sikerültek is, de annyira ki voltam merülve, hogy két hétig semmiféle szellemi dologgal nem foglalkoztam. Aztán 2 hetet Nagyváradon töltöttem igen jól. Természetes, nem fogok most odaállni, hogy Nagyváradot leírjam, mert csak kinevetnek, mivel ösmeri mindenki. Ezután hazajöttem és itthon voltam pár napig. Hatodikán reggel végre elutaztunk Aradról a pesti gyorssal. Ez az ut nekem igen érdekes volt, mert jártam én már mindenfelé, csak éppen erre nem. Ekkor adtam teljes igazat Petőlinek, midőn láttam a beláthatatlan pusztát:

Mit nekem, te zordon Kárpátoknak
Fenyvesekkel vadregényes tája.

Tán csodállak, ámde nem szeretlek,
Képzetem hegy-völgyedet nem járja.
Lenn az alföld tengersík vidékén,
Ott vagyok honn, ott az én világom...

Megérkeztünk Pestre. Itt aztán kószáltunk és sétáltunk (t. i. szüleim és én) egy dárabig az Andrássy uton. Megvacsoráztunk, majd vonatra ültünk és mentünk Bécs felé. Éjszaka volt. Látni nem lehetett semmit. Tehát mit csinálhattam volna jobbat, aludtam. Fölbredtem reggel 6 óra felé. Rosszul lettem, de egy kis cognac helyrehozott. Végül 7 óra felé felünedeztek Bécs gyárainak kéményei s 7 óra után megérkeztünk Bécsbe. Itt autóba ültünk és a szállodába mentünk, ahol lefeküdtünk és 11-ig aludtunk. Azután fölkelünk s elmentünk sétálni.

Bécs igen szép és érdekes város. Legszebb és legnagyobb utcája a Ring, amely áll a Schottenring, Parkring- és Opernringből és amely egyedül van olyan nagy, mint épész Arad. Voltunk a színházban is egy párszor. Voltunk az

állami Operában, ahol a Tosca-t és Bohémeket adták. Ezek az esték feledhetetlenek. Ezután a Népopera-ban a nehéz zenéjű Wagner operát, a Tannhäuser-t láttuk. Voltunk a Theater an der Wienben is, ahol a Gräfin Maricá-t adták. Jellemző erre a darabra, hogy ezt Kálmán Imre írta s magyarul még nincs meg, habár az egész darab magyar. Most a napokban fordították csak magyarra. Amikor mi ott voltunk, 22 ikszer adták és alig bírtunk kapni jegyet. Voltunk még azután egy igen érdekes helyen, a Praterben. Ez a Prater Bécs város polgárainak kiránduló helye. Egyik része az ugynevezett: »Vurstli«, a bécsi nép szórakozó helye. Itt van a világszerte híres »Óriás kerék«, amelyre ha az ember felül, látja egész Bécset. Itt van ugyan-csak a Circus Central, ahol szintén voltunk. Vannak aztán a Praternek kies részei, ligetei. A területe az egész Praternek van olyan nagy, hogy egy nap alatt alig lehet bejárni. Igen gyönyörű része még Bécsnek Schönbrunn. Ez Ferenc József és elődeinek (Mária Terézia) volt lakása. Hatalmas kastély. Most csak belépődíjjal lehet megnézni. 45 szobából áll. De azok valami gyönyörűek. Mesés butorok. Remek kandallók. Ott volt többek között egyik szobában az az ág, amelyben Ferenc József meghalt. De a parkja is valami mesés. Ugy vannak vágva a fák, egyenesen, mint a katonák, egyesre nyírva. Vannak igen szép, vadregényes részletei...

Maga Bécs városa, amint az előbb említém, igen szép és érdekes. Igen különös beosztása van némely helyen. Ugyanis egyes utcákból lépcsők vezetnek a föld alá, ahol rendes utcák és üzletek vannak. Szépségei a városnak a Szent István torony, amely ismeretes, a »Votiv Kirche« (fogadalmi templom). E templom helyén akarta meggyilkolni egy szabóleány Ferenc Józsefet, de a merénylet nem sikerült és ezért az Istennek építette e helyen Ferenc József e templomot.

Bécsnek tulajdonképpen főtere a Rothen-Thurm strasse és a Graben. Itt vannak a legszébb és legdrágább üzletek. Általában a nép igen udvarias és előzékeny. Azonban van egy igen különös szokásuk: hogy mindég és mindenütt esznek. Így pl. a színházban a földszinten, a legelőkelőbb helyeken, a nők estélyi ruhában, a férfiak frakkban és mégis, amikor szünet van, előveszik a táskájukból a sonkás zsemlet és eszik.

Voltunk aztán egy igen szép kirándulóhelyen a Koblenzen. A villamoson elmentünk Grincingig. Bécs egyik külvárosáig. Itt leszálltunk a villamosról és gyalog indultunk neki az utnak, amely a hegy tetejére vezetett. Az ut festői volt. Gyönyörű serpentineken kapaszkodtunk fölfelé, míg végül az erdős részhez értünk. Most az erdőn keresztül kellett menjünk. A fákon madarak csicseregtek, az utunk levéllel volt telezórva. Végül aztán egyszerre a hegy

tetejére értünk, ahol szemünk elé tárult Bécs látképe. A hegy tetején levő kioszkban megüszonnáztunk, aztán indultunk szépen lefelé... Igen szép látványossága még Bécsnek a Stadtpark és a benne lévő szökőkút, mely este különböző színűen van kivilágítva: egyszer vörös, egyszer lila, egyszer kék, máskor zöld színűnek látszik a víz. A városháza is igen szép. Itt van az »Urania«, ahol tudományos előadásokat szoktak tartani és előadás végén a csillagvizsgálóba mennek, amely az épület tetején van. Voltunk a világszerte híres Természeti muzeumban is, ahol szintén igen tanulságosat láttunk.

Nekünk egyébként is igen nagy szerencsénk volt, mert amikor mi ott voltunk (szept. 7-14.), ép akkor volt ott a világhírű bécsi mintavásár. (Messe.) Itt is igen sok érdekeset láttunk. A területe a Messének van akkora, mint fél Arad. A Praterben volt a mintavásár, de amely cikkek már nem értek el ott, azokat benne a városban, egyes palotákban helyezték el. Volt itt mindenféle. Játékok, ruhaneműek, ételek, cipők, kalapok és olyan dolgok, amelyeket itthon sohase láttunk volna. Volt még egy különös érdekes része a mintavásárnak: a szovjet pavillon. Nagy kőépület, vörös zászló a tetején. Itt aztán különböző érdekes dolgok voltak: szép orosz bélyegek, szibériai állatbőrök, oroszországi ásványok stb.

Egy nap, midőn reggelinél ültünk, egyszer csak cigányos magyar hangokat hallunk és jobb kinézésű cigányokat láttunk, kikről édesapám elmondta, hogy zsidárustól ócska szőnyegetek és egyéb dolgokat vesznek és mint magyar különlegességeket drága pénzen eladják. Így kerülnek Magyarországból Bécsbe és innét még messzibbre. Bizony, furfangos nép ez a cigány...

Hát bizony a jóból is megárt a sok. Egyszer már azt éreztük, hogy jó volna már haza menni. Csakugyan, okt. 1-én elindultunk a keleti pályaudvar felé, hogy hazautazzunk. Itt aztán kelemenetlen esőtünk támadt. Megállapították, hogy a vízum egy nappal lejárt és vissza kell mennünk a városba új vízumot szerezni. Édesapám rögtön szaladt a konzulátushoz vízumot szerezni. A magyar konzul azt mondja: holnap délután kész lesz. Édesapám erre azt mondta, hogy nem bír várni és legyen mára kész, de ha nem lesz kész, szívesen itt marad, ha fizetik neki a költséget. Így nagynehezen még aznap délután megkaptuk a vízumot és másnap reggel elutaztunk. Kirobogott a vonat Bécsből és kis idő múlva az osztrák határnál (Hegyeshalom) megállott. Vámvizsgálat után futottunk Győr felé. Győr után Komárom tünt fel. Komárom igen érdekes hely. Ugyanis az állomása magyar és magyar egészen a Duna-hid közepéig. A hid másik fele és Komárom cseh. Igen kedves epizód történt, midőn Pestre beérkeztünk. Az állomáson vöröskeresztes hölgyek várták a Bécsből jövő gyermekeket, akik Temesvárra mentek és jó paprikással megtraktálták őket. Végül aztán Pestről is elindultunk. Sorban maradtak el az állomások: Kőbánya, Nagykáta,

Szolnok, Csaba, majd Kurtics. Innét egy órai állás után tovább mentünk és 20 perc múlva Aradon voltunk. Itt már vártak a rokonok.

Kocsiba ültünk és hazamentünk. Másnap, vasárnap, kipihentük magunkat s én hétfőn elmentem az iskolába. Megint előlről kezdődött a rendes életmód, amelyhez a sok tapasztalat és szép után még nagyobb ambícióval fogtam hozzá.

Maradok odaadó híve nagyapónak:

(Arad.)

Neubauer Károly V. g. o. t.

Kedves Nagyapó!

Én is írok egy pár sort a nyári vakációról. Egy kirándulásomat írom le. Délben egy órakeret indultunk el: anyukám, egy néni, két bácsi, a bátyám, egy barátom és én. Gróf Zichy Rafaelnek van egy szép kastélya egy magas hegynek a tetején: Magaslak a neve. Ide mentünk mi. Én itt már sokszor voltam, de már régebben. Nagyon szép uton mentünk és sok szedret találtunk. (Aminek aztán neki is láttunk.) Az út nagyon kellemes lett volna, csak nagyon meleg volt. Közeledvén Magaslak felé, egy szép fenyveshez értünk, itt már jó hűvös volt. Ahogy kiértünk a fenyvesből, ellőttünk volt a kastély. Hát bizony, már itt ott lesett róla a vakolat, de azért szép a kastély. Ahogy kipihentük magunkat, megnéztük a kastélyt belülről. Az öreg erdész bácsi szívesen mutatott meg mindent. Először beléptünk egy terembe, ahol minden sarokban páncélos alakok állanak és a falakon sok fegyver függ. Aztán mentünk az ebédlőbe. Ez a szoba nagyon szép és kellemes. A falai tölgyfából vannak művésziesen kifaragva. Az összes szobák megnézése után étvágygyal fogyasztottuk el az uzsonnát és hazajöttünk. Ez a kirándulás oly szép volt, hogy sokáig nem fogom elfelejteni.

(Feketeerdő, Bihar vm.)

Ernyei Kató.

Szeretett Elek Nagyapó!

Az én nyaralásom nagyon egyszerű volt, de úgy hiszem, hogy ez a kis közlemény nem lesz terhére. Én az egész nyarat idehaza töltöttem Kovásznán. Az én jó anyámnak nem volt cselédje és én, amennyire tőlem telt, igyekeztem magam hasznossá tenni. Eljártam bevásárolni és amikor szólt a zene, két kis testvérkémmel elmentem a sétaterre és ügyeltem rájuk, hogy valami bajuk ne történjék és a ruhájukat be ne piszkítsák. Ha szép idő volt, minden vasárnap kirándultunk a zöldbe. Magunkkal vittünk jó uzsonnákat, amit a közeli fenyves erdőcske árnyékában költöttünk el, családi körben, a legjobb étvágygyal. Aztán lepkét kergetve és virágot szedve szaladgáltunk a gyönyörű fenyőfák alatt, ahol szép kis mókuskákat láttunk ugrálni az ágak közt. Majd ismét horgászni és rákászni mentünk a közeli patakra. Néha 50 drb. rákot és halat is fogtunk. Husok igen izletes.

Kirándulásainkból mindig boldogan, de igen álmosan és fáradtan térünk haza pihenni.

A forró nyári napokon pedig mindennap eljártunk fürödni a helybeli »Pokolsár« hideg iszapfürdőbe, ahol órákig sütkéztünk a napon. Az iszapfürdő után a szintén friss hideg zuhanyt használva teljesen megfrissülve hagytuk oda a fürdőt.

És végül gyümölcseréskor elvittek két hétre nagymamáékhoz, ahol alaposan hozzálátunk a sok jó érett gyümölcshöz. Onnan hazatérve, az üzletben apukámnak segitettem. Ennyiből állt az én nyaralásom, igen egyszerűen, de nekem nagyon jól telt. Kedves kezeit csókolja szerető unokája:

(Kovácszna.)

Schiller Józsika.

Kedves Nagyapó!

Mivel Nagyapó pályázatot hirdetett, hogy akinek kedve van, számoljon be, hogy miképpen töltötte el a hosszú nyarat, én is beszámolok. Ime:

Vizsga után még sokáig itthon voltam, de aztán eljött a nagybátyám az autójával s akkor vége szakadt minden unalomnak. Sokat autóztunk s egy reggel elmentem a nagybátyámmal Gyergyószentmiklóásra. Délután, amikor hazajöttünk, anyuka azt mondta, hogy megyünk Marosvásárhelyre. Természetesen, én ennek a hírek nagyon megörültem, hamar megebedeltünk s aztán autóba szálltunk. Az autóval 4 óra felé robogtunk ki a faluból: Anyuka, a nagybátyám, a felesége és én, meg a sofőr. Midőn a faluból kiértünk, gyönyörű szántóföldek, rétek és dombok tűntek fel. Minden kanyarodónál szebbnél-szebb vidéket láttunk. Majd egy kanyarulattal előtűnt a Maros, amint zuga, csapkodva folyt alá medrében. Itt a dombokat erdő borította, sziklás bércek váltották fel. Láttuk a vonatot, amikor az alagutba berobogott. Ugy 8 óra felé, amikor Szentgyörgyöt elhagytuk, egyszerre száz meg száz fénypont tűnt szemünkbe: Marosvásárhely villanylámpái, aztán elmentünk egy szállóhoz, ahol nagybátyámék kiszállottak, mi pedig elmentünk nagymamáékhoz. Marosvásárhelyt nagyon jól telt az idő, sokat játszottam az unokatestvéremmel és Gyéres Endrével, aki szintén olvasója a Cimborának. Láttam az új szobrot és kulturpalotát, mely nekem nagyon megtetszett. Pár nap múlva hazajöttem. Nemsokára beirattak a III. polgáriba, minek én nagyon megörültem, mert bármily jól telt a nyár, még is vártam, hogy megkezdődjék az iskola. Most már tanulok és töröm a fejem.

(Ditró.)

Resch Viktor.

ADOMA.

Tanító: Mondj egy ragadozó állatot!

Fiu: A rigó.

Tanító: Miért?

Fiu: Mert ráragad a lépre!

(Sonn Imre, Petrozsény.)

Az öreg Gajda kincses karosszéke.

— Irta: HALÁSZ SÁNDOR. —

III.

A rokonok megegyeztek. Könnyű volt már a megegyezés, mert a semmin elosztani nem nehéz. A közjegyzővel egyetemben felkutatták az egész szobát, de bizony végrendeletet nem leltek. Sőt, borzasztó, pénzt, ékszert, értéket, semmit, mi vagyont jelentene nem találtak.

Ektelen dühbe gurultak a „szerető” rokonok. Hát hova tehetta a régés vagyonát, merre lehet a rengeteg kincs, amelyet nyolcvannégy éven át összeharácsolt? A vége az lesz, hogy ezekből a lomokból, még a temetési költségek sem kerülnek ki.

Végső elkeseredésükben kőművest és ácsot hoztattak a rokonok. A kőműves végig kopogtatta a falat, vajjon nincsen-e a vagyon valahol befalazva. Lázasan, idegesen figyelték, nem kong-e valahol az üresség, melynek mélyén mégis csak ráakadnak a pénzre, a vagyonra.

Egy fiatal asszony jött fel az egyik napon: egy hete — mondotta, — hogy egy nagyon értékes gyöngysort adott át az öreg ószeresnek. Hallotta, hogy az öreg meghalt, szeretné visszavásárolni a gyöngysort. Adna érte vagy 100.000 forintot.

Százezer forint! Csak ez a most egy hete vásárolt gyöngysor mégér százezer forintot, mit érhet meg mindaz, amit évtizedek során vásárolt az öreg és az egészből semmi, semmi. A látható vagyon egy pár szuette szekrény, egy rossz ágy, egy háromlábú toldott-foldott íróasztal, egy otromba-otromba karosszék, viseltes ruhák, csecsebecsék, edények, ócska könyvek. Tízezer forintot sem ér az egész.

A kémény járását is átkutatták, az ács a padlót szedte fel, hátha alatta találnak valamit, öreg képek kereteit pozdorjává törték, mert a képek aija is jó rejtekhely.

És lázasan, idegesen, türelmetlenül folyt a hajsza. Kikérdezték a házbelleket, ki járt az öreghez. Talán valakire reábizta vagyonát. Sorra mindenkit elővettek, akik a szobában voltak az öreg halála óta. Hátha ez vitte el, talán az. A kétség és gyanu felborította lelki egyensúlyukat, nem izlett már az étel, nem az alvás, nem élvezték a napsütés derűjét, a pihenés nyugalmát.

Egyik nap végre kimerülten, elcsigázva, reménytelenül elhatározásra jutottak. Az apróságokon elosztottnak és abbahagyják a további keresést, nincsen értelme. A vagyon titkát Gajda Kálmán magával vitte a sirba és Gajda Kálmán sohasem támad többé fel.

Most hát, — mondá Zsuzsa néne — ez a szekrény a tied lesz Józsi, ez az ágy öcskös, maradjon neked. A másik szekrényt magamnak tartom meg.

És így tovább gazdát kapott a könyvespolc, a háromlábú íróasztal, az öreg karosszék,

a cukortartó, a kázmirkendő, a próbababa, a sőtartó, a pokróc.

Vártilanul kopogtatnak az aiton. Tergéné jön be, Tergéné a Csatorna-utcából

— Ne tessenek haragudni, istálom!

És elmondja szépen, sorban, hogy a kázmirkendőt szeretné visszakapni. A kázmirkendőt, amit még az anyjától örökölt. Hiszen az urak annyi vagyont örökölnek most, az a rongyos, mállott, senyvedt kendő igazán nem számít; de neki sokat jelent. Az emlékeit jelentik, a boldog multját, a gyermekségét, gondtalanságát. Az urak jó szívéhez szól és kéri, igen szépen, nagyon kéri, adják neki vissza a kendőt.

— Hagyjon békében, jó asszony!

De Tergéné nem tud belenyugodni. Ugyan, ne sajnálják tőle régi jószágát. Nem is kívánja ingyen, ledolgozza szívesen. Elmegy egy néhány napra mosni, vasalni, surolni. Minden házi dologhoz egyformán jól ért és dolgos asszony ő. Csak a szerencséje mostoha. Ha szerencséje volna, nem kinlódná annyit. Ha szerencséje volna, kapna munkát rendszeren, állandóan és tudna enni adni az ő Katicájának. Mert nem is az a borzasztó, hogy ő szenved, de az a rettenetes, hogy Katica is szenved. Ő tartja Katicát, az árva Katicát, testvérbátyjának leányát, a szép Katicát, aki jó és okos is, a tizennégyéves Katicát, aki már annyit szenvedett, amennyi tiz életre is elég.

— Ugyan ne karatoljon már, — rivalt rá Zsuzsa néni — a kázmirkendő nekem jutott és én a kázmirkendőt nem adom!

— De drága nagysága, az én szegény anyám...

— Törődöm is én a maga szegény anyjával. No, nézze meg az ember! Kálmán bácsi megfizette ezt a kendőt és punktum. Persze, most a pénz is kellene, meg a kendő is. Takarodjék kifelé, szemét népség. Nézze meg az ember!

— Öregségemig őriztem, most oda kellett adnom...

— Nézze csak, jó asszony, — szólt bele a jogász fiú — ha Zsuzsa néném azt mondta, hogy nem, hát nem adja. Hiába beszél maga. Hanem tudja mit, itt ez a sok lom, ezekből szívesen adok magának egyet és mást. Itt ez az ócska ágy, én nem cipekedem vele, aztán itt ez a rongyos karosszék, bitang gazember, aki ezért pénzt ad, tüzelje el, lelkem, meg magának adom ezt a próbababát, ha Katica nagy leány lesz, megtanul varrni, még hasznát veheti.

— Köszönöm, lelkem egy urfikám, de nekem csak a kázmirkendő kell.

— Szép kis örökség, — mosolygott a jogász — még ingyen sem kell senkinek. Hát tudja

mit! Itt van harminc krajcár, tegye meg nekem, vigye el ezeket a jószágokat a folyó partjáig, aztán ott rugjon beléjük, hogy vigye őket a víz a pokol fenekéig.

— Ott majd átveszi őket Gajda Kálmán, nagybátyánk, a gazdag ószeres, aki a rokonainak annyi értéket hagyott, hogy talán kifutja belőle a temetési költség, — fejezte be Zsuzsa néne a mondatot és dühösen belevágta a kezében lévő levélynymót a próbababa hasába. A vastag papir sikítva szakadt és a márvány levélynymó nagyot koppant, csengett, éleset a bábu sötét belsejében.

Tergéné szomurúan nézett a tátongó lyukra. Tessék, egész jó lett volna ez a próbababa, kapott volna érte egy néhány forintot, ime vége, kihasadt. És esetlenül, bánatosan a szakadás mentén megpróbálta a foszlott szélű papirosokat összeilleszteni. A keze valami sikos nehéz tárgyhöz ért. Benyul a bábu mélyébe, ime, egy szelence, nehéz ezüst, veretes, drága munka.

Az örökösök vadul és fejeszeten tépik ki a szelencét a Tergéné kezéből: éljen, brávó, megvan, gazdagok vagyunk!

De hol a szelence kulcsa? Mindegy, akár hol van, fel kell jönni. Vésőt elő.

És minden erőt megfeszítve pattantják a zárat. Nehezen megy a munka, kövér izzadságcseppek peregnék le az örökösök ráncos homlokáról.

Végre!

A szelence fedele felpattan és benne egy

négyszögletes, sulyos, éppen a szelencébe illő terméskő.

Mi ez?

Gyorsan, gyorsan, ki a követ! Alatta lesz a titok, a vagyon, a kincs.

A kő alól egy négyrét hajtott papírlap világlik elő.

A jogász olvassa, amint írva vagyon:

Ez a végrendeletem.

Alulírott Gajda Kálmán ószeres, elmém teljes épségével, tesi erőm birtokában szabad akaratomból, saját kezemmel írottan a mai napon az alábbi végrendeletkezést teszem:

Ma, 1892. december 25 én, karácsony napján ez a vagyonom:

1. Kettőszázhetven darab ezres bankó,
2. négyezernegyven darab arany tallér, leginkább francia, belga és német aranyak; de vannak olasz és magyar aranyaim is,
3. kettőezerhétsháztizenkét darab kisebb-nagyobb igazgyöngy,
4. egyszázhuszonegy darab briliáns kő és
5. négyszázhuszonhárom darab vegyes drágakő, opál, smaragd, zafir, türkiz, rubint és így tovább.

Itt lélekzetet vett a jogász.

— Istenem, mennyit dolgozott érettünk a mi jó öreg Kálmán bátyánk, — sóhajtotta megilletődötten Zsuzsa néni és a boldogság könnyei elborították szemét.

(Folytatása következik.)

Az éjfékete pillangó.

(Mese.)

— Írta: HECTMANN ERVIN. —

Törvény a tündéreknél, hogy csak éjszaka idején űzhetik játékaikat. Hajnalban vissza kell térniök rejtekhelyükre, mert különben, mihelyt az első nap-sugár éri őket, elpusztulnak.

Éjszaka, midőn a holdvilág ezüstös fényével vonja be a tájat, pajzán táncot járnak a harmatos mezőkön. Hintáznak azokon a szellős függőhintákon, amelyeket a fák ágai vagy a magas fűszálak között az óriás pókok szőnek nekik. Incselkednek egymással, a virágokból kiszedik a harmatot és egymásra öntik. Az erdők-mezők ilyenkor hangosak kacagásuktól. Mintha csupa ezüstharang csilingelne.

Egyes virágok éjszaka vannak ébren. Ezek látják a tündérek játékát. Bódító illatot terjesztenek maguk körül. Ez illat helyettesíti náluk a beszédet. Egyesek azonban álmosak. Ezek mitsem látnak és hallanak. Ha a tündérek felől megkérdeznék őket, ostobán hallgatnának. Illatuk is gyenge, alig érezhető.

A tündérek lenge, átlátszó ruhát viselnek. Kődashszony szövi azokat, aki a mocsárban tanyázik. Ruhájukat fényes, világító övekkel és csafokkal ékesítik, amelyek a hold sugaraiból készültek. Megértitek ezért, hogy miért kell a tündéreknél, még mielőtt

felkel a nap, elrejtőzködniök. A nap izzó sugarai mindent felemésztenek. Kődfátyolt és holdsugár-élességet egyaránt. Mindezekre őket királyuk oktatta ki, aki mindent tud, aki őregebb, mint a legrégebb idők, amelyekben táncot járnak.

Egy éjszaka a tündérek az erdő oly részén mulattak, ahol a madarak részére sok háló volt felállítva. Már sok-sok madár esett azoknak áldozatául. Hiába volt minden erőlködésük, megmenekülni onnan már nem tudtak. A könyörületes halál végre megszánta őket és megváltotta szenvedéseiktől.

Egy fekete-gergő csak féllábával került a hálóba. Minden erejével azon volt, hogy megmeneküljön. Látva az arrafelé lebegő tündéreket, kérte őket:

Kedves tündérek! Szánjatok meg engem, szabadítsatok meg fogságomból. Mindjárt itt lesz az a gonosz ember, aki a hálót felállította. Akkor végem van, megöl. Megfosztva tollazatomtól, megsüt engem, vagy kalitkába zár, ami még a halálnál is rosszabb. Oh, kedves tündérek, szabadítsatok meg engem.

Előbb meséld el nekünk, hogy ki vagy és miként éled a világot, felelték a tündérek, mert hát hiába, a tündérek is kíváncsi természetűek.

A rigó mesélni kezdett:

Ragyogó, napsugaras kertben van az én otthonom. Ha a nap süt, fészkemre ezüstös árnyék borul. Az almafa legmagasabb ága a szószékem. Itt ülök minden reggel, várom a nap felkeltét. Első akarok lenni, aki a napot üdvözlí. Előbb minden szürkeséggel van bevonva. Csakhamar kezdenek azonban a színek ragyogókká válni. Erdők, mezők smaragdos fényben tündökölnék. A táj tele van hintve tarka-barka, szebbnél-szebb virágokkal. Az ég mind világosabb és kékebb lesz. A nap első sugarai kezdenek feltűnedezni. Erre én és összes éneklő társaim hangos éneklésbe kezdünk. Oh, szabadsátságok meg tündérek, hogy üdvözölhessem a napot.

— Mesédet mi nem értjük. Olyan színeket, amelyenkről beszélsz, mi nem ismerünk. Ilyenek nem is léteznek. A nap is egészen más, mint amilyennek lefested. Aki abba beletekint, a halál fia.

— Ti csak azt mondhatjátok, amit tudtok, — felelte, mélyen sóhajtva, a rigó. De szabadsátságok meg. Örök életemre hálás leszek.

— Örök életedre? — csufolódtak a tündérek. Tudod is te azt, hogy mi az örök élet. Azt képzeled, hogy csak néhány nyarat jelent. Hanem éppen azért, mert amugy is rövid az életed, visszaadjuk szabadságodat.

Erre megszabadították a rigót kötelekeitől, amely örömkialtásban tört ki és elfűnt a fák között.

A tündérek nevettek, fejüket rázták. De egyik tündért a rigó meséje gondolkodóba ejtett. Heves, emésztő vágy fogta el ama világ után, amelyet a rigó lefestett. Mily szép is lehet abban a világban élni. Vajjon miért is tiltották el attól a tündéreket?

A balga kis tündér a nedves fűben állva, kiterjesztette karjait és felkiáltott: — Oh, ha csak egyszer láthatnám a napot!

Ép abban a pillanatban haladt arra a reggeli ór. Ő ügyelt fel a tündérekre. Neki kellett vigyáznia arra, hogy a tündérek idejekorán keressék fel árnyas fekhelyeiket. Nagy, kék harangvirág volt kezében. Ennek hangjai figyelmeztették a tündéreket arra, hogy idejük lejárt.

A tündérek játszóhelye pár perc alatt kiürült, de a nap után vágyódó tündér ducdanc a helyén maradt. Semmi hajlandóságot nem mutatott arra, hogy pihenőre térjen. Az ór megszólította:

— Ha nem engedelmeskedel parancsomnak, jelentést kell tennem az öreg királynál.

— Mit bánom én. Azért mégsem térek pihenőre.

Az ór a királyhoz sietett. Jelentette, hogy egy tündér megtagadta az engedelmisséget. Nem akar lepiheni.

Nagy haragra gyuladt a király, de amikor meglátta a tündért, elszomorodott, mert ép az volt az ő kedvenc tündére.

— Miért vagy engedelmen? Miért szegülsz parancsaim ellen, hisz azok csak javadat szolgálják.

A tündér sirni kezdett: — Oh, uram, királyom, könyörülj rajtam. Vágyódom a nap után. Többé nem tudok moha-ágyamba visszatérni. Látnom kell a vörös fellegeket, a színeket, a sokféle tarka virággal teleszórt mezőket, réteket.

— Balga gyermek! — felelte a király szomo-

ruan. Nem tudod, hogy ti tündérek ettől a világtól el vagytok tiltva? A nap a mi ellenségünk. Elpusztulunk izzó sugaraitól.

A tündér a király lába elé dorult:

— Oh királyom, engedj meghalnom. De nem tudok többé lemondani arról, hogy a napot — bár csak egyszer is — ne lássam.

A király elgondolkozott, majd így felelt:

— Mint tündér nem láthatod a napot. Előbb el kell varázsoljalak téged. De gondold meg jól, hogy mit teszel. Többé sohasem térhetsz vissza közeim. Meg kell halnod, ha a mi ellenségünk: a nap ismét visszatér ágyába.

— Elviselem sorsom. Csak teljesítsd kívánságom.

— Legyen tehát! Átváltoztatlak fekete pillangóvá — mondta a király, megérintve a tündért ezüst lándzsájával.

Alig hangzottak el e szavak a király ajkáról, a tündér helyén egy gyönyörű, nagy éfekteke pillangó repdesett, amely rászállott egy tavaszi virágra. A király még egy szomorú pillantást vetett kedvencére, aztán visszatért kastélyába.

A fekete pillangó izgatottan várta a nap felkeltét. Ez csakhamar meg is történt. Az első sugarak kezdtek már a kegyek mögül feltűnedezni. Erre hangos lett a táj a madarak énekétől. A mezők és rétek fényárban usztak. A harmat szerte-szét ezüstös fényben csillogott. Fent az almafa tetején pedig ott ült a rigó és Isten dicsőségét, a természet csodálatosságát magasztalta.

A fekete pillangó, amelynek élete csak egy napig tartott, örömittasan, reszketve repült, inkább támoltygott a nap elébe. Egész nap szürcsölte a fényt, a ragyogást. Midőn pedig beesteledett, rászállt egy nagy fehér rózsára és ott is maradt.

Igy fejezte be életét a fekete pillangóvá elvarázsolt tündér! . . .

Éjjel eljöttek egykori társai: a tündérek. Fűből ravatalt készítettek, rózsával telehintették és ráfektették a halott pillangót és elhantolták.

Ha láttok valahol ilyen sötétszínű vagy más szép pillangót, ne dántátok! Jusson eszetekbe ez a mese. Hátha az a pillangó is elvarázsolt tündér, aki csak egy napig élhet, csak egy napig fűrődhet a nap aransugaraiban.

Kiadóbácsi postája belföldi előfizetőihez.

Farkas Irén és Annus, Marosvásárhely. A 27. számot nem tudjuk címre elküldeni, mert teljesen elfogyott. — Elekes Andor, Cristurul Săcuiesc. A 28. és 30. szám teljesen elfogyott és nem tudjuk elküldeni részre. Ajánljuk a jövőben, ha va amelyik szám hiányzik, reklamáld meg azonnal. — Wild Frigyes, Gyulafehérvár. Előfizelési díja szeptember 1-én lejárt. — Gai Kató, Déva. Közzlje pontos címét, hogy a nyert könyvet részére elküldhessük.

Kiadóbácsi postája külföldi előfizetőihez.

Virsik Mária, Malaczka. A 46. és 47. számot pótoluk. A Többsincs királyi c. könyvet már nem tudjuk megküldeni, mert raktárunkból teljesen elfogyott. — Klobusitzky Márta, Presov. A beküldött 40 — ck-ával előfizelési díja 1925. március 1-ik ki van egyenlítve.

FEJTŐRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Számrejtvény.

Beküldte: Róna Pali.

- 15, 22, 18, 36, 29. Közlekedési eszköz.
3, 11, 27. Maró méreg.
13, 16, 25. A halottakért csinálják.
20, 38, 23, 12, 30, 18. Alsunk rajta.
19, 32, 8, 3. Fúj.
5, 6, 9. Idősebbekre mondják.
10, 26, 28, 33, 18. Gyümölcsben van.
1, 21, 17, 23, 5. Egyiptomi király.
37, 4, 34. A teába használják.
31, 14, 15, 28. Nehéz játék.
1-38. Petőfi versének kezdő sorai.

Pótló rejtvény.

Beküldte: Bojár Magduska.

- Bénes — ó
— író — ram
— agy — óra
— tthon — él
— edves — itília
— rén — ab

A kezdőbetűk a Cimbora egy kedves költőjének nevét adják.

Az október havi rejtvények megfejtése.

41. sz. Pótlórejtvény: Balassa Bálint. Létrarejtvény: Köcsény Ferenc. Pótlórejtvény: Bocskay István. Névrejtvény: Simonyi.

42. sz. Sakkrejtvény: Aki másnak vermet és, maga esik belé. Pontrejtvény: Mikszáth Kálmán. Számítási feladvány: Husz nap alatt. Verses rejtvény: Rák. Pótlórejtvény: Tompa Mihály. Verses rejtvény: Kintorna.

43. sz. Számítási feladvány: 9999/9. Sakkrejtvény: Még nyílnak a völgyben a kerti virágok. Betűrejtvény: Városháza. Pótlórejtvény: Széchenyi István.

44. sz. Pótlórejtvény: Gárdonyi Géza. Betűrejtvények: 1. Egyenruha. 2. Színvak. Számrejtvény: Ki mint vet, úgy arat.

Megfejtették:

Lánczok Jolánka és Józsika, Tátray Barna, Uretzky Kató, Gerő Bertalan, Simon Béla, Méri Mária és Erzsébet, Vermes Kató, ifj. Szappanos Gyuszi, Fodor Böske, Iványi Magda, Kiss Magda, Wesz Laci és Magdus, Szalai Judith, Mody Misi, Vilma és Baba, Kárpáti Irénke, Berkovits Irén és Ernő, Fodor Böske, Fischer Hedvig, Gáman Ellus és Zolti, Asztalos Judith, Bagoly Pista és Béla, Vági János, Kis Kata, Beretzy András, Kun Jancsi, Láng Endre, Szántó Lucia, Laczkó Ilonka, Pista és Nusi, Jakab Laci, Botnyik Emma és Béla, Márton József, Sternárd Ferenc, Schvarcer Mihály, László Gyula, Nemes Béla, Zoli és Magda, Sohn Imre, Tamás Ancika, Vajna Ágnes és Perdi Vilma, Jerzsák Anna, Dávid Elza és Gizi, Molnár Lujzika és Klárka, Kaupert Margitka, Högye Rózsika, Pethő Ervin, Heller Olga, Sichert Ilmi, Gál Kató, Jakab Mariska, Lakatos Mancsi és Annuska, Jurinck Magda és Annus, Dán Irénke és testvérei, Somlyó Pál, Diószeghy Lajos, Bölöni Feri, Melchner Lilike, Pietsch Kálmán, Ha mi István, Roseth Bella, Farkas Irén és Annus, Farkas Izsák, Borbély Irénke Spitzer Gyurka, Virsik Margit és Elemér, Farkas Irén és Annus, Bedenszky Ionka, Kelemen Elvira, Gerő Bertalan, Nagy Magda és Ernőke, Láng Endre, Botházy Gizike, Latzina Berta, Berekmér József és Antal, Thomas Ada, Strömpel Lili, Csépi Margit, Nagy Mancika, Szilvássy Károly és Mária, Tauszig Imre, Csűrös Pisti, Polifka Margit, Simon Piroska, Labud Antti és Józsi, Csiky Annuska, Krausz Gyula, Kiss Margitka, György Magduska, Benkő Magda, Kótay Pál, Szuhanc Böske és Pirke, ifj. Radványi Sándor, Gödri Ernő, Imbery Melinda, Gabriella, Eva és Jánoska, Simon Aranka, Gottlieb Kató, Csonka Irénke, Csillag László, Oláh Erzsébet, Silberstein Lajos, Drosnyák Janika, Pethő Ervinke, Kolcony Pistuka, Hajós Pisti és Elusi.

A megfejtők közt 16 könyvet sorsoltunk ki a Tök-mag király öfelsége Elek nagyapó kezeiből a következők nevét huzta ki: Láng Endre Szilágysomlyó, Molnár Lujzika és Klárka Nagyborosnyó, Vajna Ágnes és Perdi Vilma, Zabolai árvaház, Kaupert Margitka Lupény, Sichert Ilmi Rimaszombat, Gál Kató Déva, Lakatos Mancsi és Annuska Székelyudvarhely, Roseth Bella Halmi, Farkas Izsák Ratosnya, Fischer Hedvig Marosvásárhely, Virsik Margit és Elemér Malacka, Vermes Kató Dicsőszentmárton, Tamás Ancika Szentanna, Szánthó Lucia Sepsi-szentgyörgy, Laczkó Ilonka, Pistu és Nusi Kilyénfalva, Csikmegye, Jakab Laci Csikszereda.

Használt, de jó és egészen új állapotban lévő

ifjusági könyvek

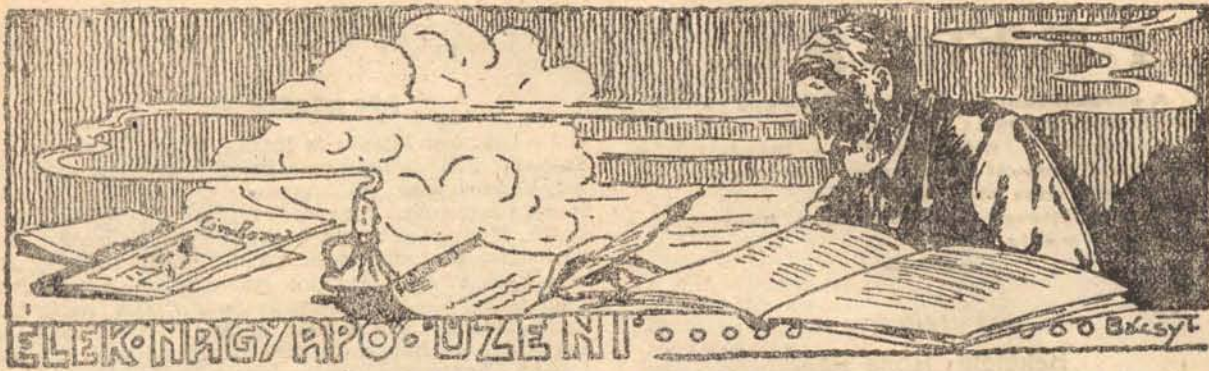
olcsón eladók. Fejér József, Zálau. Államépítészeti hivatal.

A háziasszony kedvenc szappanja

a kiadóságában és tisztítókétségében páratlan

Szarvas védjegyű Schicht szappan

A kegyetlen halál ismét elragadta egy kedves unokámat: Kovács Évit, a kolozsvári ref. kollegium első osztályos tanulóját. Még nem oly rég, sűrűn jöttek a levelek Évikétől: leveleinek minden sorából egy ártatlan gyermekszív megható szeretete mosolygott felem. Aztán egyszerre elhallgatott, hiába vártam a leveleit, vajjon mi történt vele? Gyászkeretes levél felel a kérdésekre. Évike örökre elhallgatott s idehallik a szülők sirása: „mi gyászborultak, némán tekintünk fel az égre és csak a jó Istenről reméljük a vigasztalást, enyhülést szívünk nagy fájdalmára.” Csak a jó Istenről... Ktől is más-tól? Tőle várom én is. Ó, édes kis unokám, be meg-szomorítottad öreg szívemet! — Simon Aranka Lu-pény. Le kell mondanod ezidőszert az iskolába járás-ról, bár nagyon szeretnél tanulni, mert szüleid a legjobb akarat mellett sem bírják a mai iskoláztatással járó renge-geg költséget. Ez valóban igen szomorú dolog, őszinte részvételt gondolok rád és szüleidre, akiket az utóbbi időkben oly sok csapás ért. De nem szabad elcsügged-nesd, mert jó az Isten, remélhetően még jobbra fordul a sorsotok s te folytathatod tanulmányaidat. Azt hiszem, a nyert könyvet megkaptad már s a kiadóbácsi pótolja a 24., 25. és 27. számokat. Erőss Alfréd olvasótársad, aki-nek a beszámolója oly nagyon tetszett neked, ezidősz-erint V. gimnazista diák s ő valóban szép reményeket keltő, tehetséges fiú. Tolmácsold kedves szüleidnek vi-szont üdvözlömetet. — Wild Frigyes, Gyulafehérvár. Öröndetes napon, a nagynevű püspök, gróf Majláth Gusztáv Károly nevenapján írod a levelet. Az ő nevenap-ja ünnepnap minden erdélyi magyar embernek, felekezeti különbség nélkül s igazán jól látnom, hogy gyer-meki szívedben oly igaz és mély szeretet lakozik e nagy ember iránt. Verseiddel elolvastam s reménykeltő szárny-próbálgatásnak találtam azokat. Hiszem, hogy a szárny-próbálgatásból igazi szárnyalás lesz majd idővel. Ha a júliusban nyert könyvet még nem kaptad meg, ez azt jelenti, hogy elkallódott a postán, tehát a kiadóbácsi pótolni fogja. Ugyanő majd értesít, hogy lejárt-e, vagy mikor jár le az előfizetésed. — Imbery Melinda, Gab-riella, Éva és Jánoska, Dés. Melinda már harmadik polgárista, Gabriella első polgárista, Éva első elemista, Jánoska pedig csak másfél éves, de hát majd ő is belenő a Cimborába, amelyet ti oly nagyon szerettek. Remélem, mire ez üzenetemet olvassátok, Melinda betegsége rég megszűnt. Annak igen örvendek, hogy az anyuka és ta-tuka is olvassák a Cimborát. — Gödri Ernő, Kolozsvár. A nyáron Pesten voltál anyukával, ez az oka, hogy oly régen nem írtál. Most megint Kolozsvárt jársz a re-formátus kollegiumba, de szerencsétlenül kezdődött az iskolai esztendő, mert kivették a manduládat s ezt a le-velet is ágyban írod. De remélem, már fennjársz s ujult kedvvel folytatod a tanulást. Azt én is sajnálom, hogy annak idején Kolozsvárt nem találkoztunk. — Bagoly Pista és Béla Farkasasó. Az én tudtam, hogy öten vagytok testvérek s közben azt is megtudtam, hogy Annuska Dicsőszentmártonban jár a második polgáriba. És most már azt is tudom, hogy te meg Béla a román elemibe jártok, Ibolyka és Piroska az óvodába s már tudnak is románul. Nem voltam itthon, mikor anyukád Kisbacon-ban járt, de örvendek, ha a nagyapó almáját sokkal jobbnak és szobbnak találjátok, mint a hosszaszóci almát.

Remélem, hogy a jövő nyáron litéket is megismerlek, hát csak jertek el. A csunya irásért nem kell bocsána-tot kérnetek, mert szép, kerékbelűs írásotok igazán dicsé-retet érdemel. Szüleiteknek és nagymamátoknak tolmá-csoljátok viszontüdvözlömetet. — SzuhaneK Bözsike és Pirike, Petrozsény. Jó a rejtvényetek, de nem közlöm, mert „nagyapó” a megfejtése, már pedig többször üzen-tem, hogy rám vonatkozó rejtvényt nem közlök, mert anélkül is éppen elégszer találkoztok velem a Cimborá-ban. — Papp László, Gencs. Jó mind a két rejtvényed, de amint már gyakran írtam, névrejtvényvel tul vagyok halmazva, a létrarejtvény megfejtése pedig egy olyan név, amelyre nem szívesen gondolok. Hát csak eszelj ki más-fajta rejtvényt, mert látom szép és helyes írásodból, hogy kitelik ez tőled. — Kótay Pál, Szatmár. Le se tudod írni, mily nagy örömet szereltem nektek, amikor Szat-máron autogrammot adtam. Bizony, én magam sem tu-dom leírni, hogy milyen nagy öröm volt nekem, hogy láthattam Szatmár városát, Szatmár városában az én ke-dves unokámat s megismerkedhettem oly sok kedves em-berrel. Sohasem fogom elfelejteni az ott töltött szép na-pokat s ha Isten éltet, még sokszor ellátogatok hozzátok. — Benkő Magda, Mezőpáti. Megkapiam a kétvégű szavakat s a megfejtéseket is. Remélem, már nemsokára hazajöttök Kisbaconba, mert különben még elrekvirálják a házalokat. — György Magduska, Gyergyóremete. Most nem jársz iskolába, mert gyenge vagy. A nap nagy-részét a te kedves könyveid társaságában töltöd s a Cimborá a legkedvesebb barátod. Csak az a kár, hogy nem jön gyakrabban. Hiszen azt sokan szeretnék, hogy akár mindennap megjelenjen a Cimborá, de talán mégis sok volna a jóból, mert akkor az iskolai tanulásra alig maradna időtök. — Heller Olga, Arad. Nagyon tetszett neked a Senki Tamás című könyv és tetszett a testvé-reidnek is. Ha te szerzed meg előfizetőnek Egri Irén-két, ezt közöld a kiadóbáccsival és ő bizonynyal megküldi neked jutalmul a „Szökés a teknőben” című könyvet is. Egri Irénkének pedig azt üzenem, hogy sohasé szegélyje beküldeni a meséjét, mert én szívesen elolvasom és köz-löm is vele véleményemet. Általában, nekem nem teher, de öröm, ha unokáim szárnypróbálgatásait olvashatom s fejlődésüket figyelemmel kísérhetem. — Kiss Margitka, Tasnád. Szerettél volna te is ott lenni Szatmáron, látni és hallani nagyapót. És elgondolkoztál, hogy vajjon mikor jön Tasnádra nagyapó. Hiszen csak volna szárnyam, el-repülnek én mindenüvé, de, fájdalom, vasuton kell utazni, már pedig a vasuton való utazás nem tartozik a legkelle-mesebb mulatságok közé. A szímalom-rejtvényed sorra kerül, persze, azt nem tudom megmondani, hogy mikor, oly sok rejtvény gyűlt össze. A 20. számot megküldi a kiadóbácsi apukád címére: Kiss István szabómester, str. Petru Maior. — Krausz Gyula, Petrozsény. A jövő nyáron minden valószínűség szerint elmegyek Petro-zsénybe s meglátogatlak téged az édesapád óraszületében és mindjárt meg is kérem, vizsgálja meg az én bolondos órámat, mely szörnyű sebességgel vágta előre. A sakk-rejtvényed jó, de azt bizony nem ígérhetem, hogy a leg-közlelbbi számban közlöm, mert sokan, igen sokan van-nak előttem, már pedig én a hozzám érkezés sorrendjé-ben közlöm a rejtvényeket, mivelhogy ez az igazság. — Leitner Veronka, Déva. Sokszor csodálkoztok ti ket-

ten, apuka és te, hogyan bírja nagyapó ezt a nagy munkát. Nincs ezen semmi csodálkozni való, egyszerű a magyarázat! Az irántalok való szeretet adja nekem az erőt a nagy munkának a végzésére. Azt magam is szeretném, ha a dévai színházban ottani unokáim eljátszanák a "Többsincs királyfit", de már előre jelzem, hogy csak tavasszal, nyáron, vagy ősszel mehetnék oda, mert a télen Budapesten leszek. A rajzolásra valóban van lehetőség s igen helyesen teszed, hogy gyakorlod magadat abban. Mélyen megfaholt a versed, amelyet a tanító bácsidhoz írtál, aki, a te nagy bánatodra, elment Dévárdól. Közlöm is azt a két sort, amellyel minden versszak végződik. Ebben a két sorban benne van tanítód iránt való nagy szereteted és benne van a te gyermekszivednek bánata is. Így szól:

Jó tanítómát áldja meg az ég,
Ki tudja, hogy láthatom-e még?

— Csiky Annuska, Gyergyószentmiklós. Nagy volt az örömed, hogy egy szép és tanulságos könyvet nyertél s megújult a kedved a rejtvényfejtésre. Örvendek az örömindnek, de könnyvnyerés nélkül is találj kedvet a rejtvény megfejtéshez, mert ez nemcsak szórakoztató, de egyben elméiesítő foglalkozás is. Ha az iskolai tanulás mellett festést és zongorát is tanulsz, akkor bizony nem csodálom, hogy gyorsan telik az idő. De így is jó ez, ha az idő gyorsan elrepül. — Kárpáti Irénke, Arad. Eltettem az emlékebe küldött névjegyed, de enélkül sem felejtém el a nevedet, még évek múltán sem, amikor már nem járátod a Cimborát, mert azokat, akik megérdemlék a szeretetemet, sohasem felejttem el. Rejtvényeidnek nagyrésze ismerős, ami nem ismerős, az majd sorra kerül. Remélem, az izületi gyulladásod már megszűnt, pótolád az iskolai mulasztást, s újra lesz időd levelezésre. A 37. és 38. számot eddig bizonyosan megkaptad, mert én ezt annak idején megreklamáltam a kiadóba. — Goldstein Jolán és Oszterreicher Ilonka, Mezőtelegd. Elfajszítottátok a "Jón a tavasz" és a "Suszter inas" című színjátékot s 200 lei gyűlt be jótékony célra. Ezért igazán megérdemlitek, hogy szeretettel fogadjalak unokáim táborába. Majd lesz hosszabb színdarab is a Cimborában, egyébként, ha megkeresitek, találtok még a régiebb Cimborában hosszabb és rövidebb színdarabokat. — Lónyai Ferenc, Gyulafehérvár. "Napsugár leventék" című könyv írója Radányi Kálmán. Kapható a Mj-nerva részvénytársaságnál, Kolozsvárt (str. Regina Maria). Ára 10 leu. — Sepsy Endre, Szatmár. Apukád megígérte, hogy állandó előfizetője lesz a Cimborának, ha jól tanulsz. Én pedig remélem és hiszem is, hogy te mindig jól tanulsz: erre vall szépen és helyesen írt leveled. A verseid kedves számypróbálgatások, természetesen, azok még nem űlik meg a közönetés mértékét, mert hiszen még nem vagy és nem is lehetsz ismerős a verselés szabályaival, de majd megismerkedel te még azokkal is. "Csak előre, édes fiam!" — Csonka Irénke Torda. Te valóban nagyszerűen nyaraltál, ha tizenkét hét alatt tizenegy kilót híztál. Nem csoda, ha édesanyádék alig ismerlek meg. Arról, hogy Tordára megyek, a te leveledből értesültem, mert való igaz, hogy rég készülök Tordára, de arról, hogy most várnak oda, nem volt tudomásom. Ebben az évben már nem megyek sehová, de a jövő év tavasszal, vagy nyáron, ha lsten éltet, elmegyek Tordára is, hogy színről-színre lássam az ottani unokáimat is. — Varga Piroska, Gyuszika, Mancsi és Viola, Barót. Oyengékedés miatt nem mehetél az idén zárdába, de örömmel látom leveledből, hogy a betegséged nem komoly természetű. Soh'ae félj a vizsgától, mert amilyen szorgalmas leányka vagy te, bizonyára jól fog az sikerülni. A bubos csirkével kedvesen lepteél meg, messze piroslík a szalag a nyakán. Azt hiszem, hogy ez a csirke, igen-igen hosszú életű lesz, mert nincs szívünk a másvilágra küldeni. — Pál Irénke és Klárka Gyergyószentmiklós. Mióta apukátok megrendelte a Cimborát, végtelen nagy az örömetek s alig várjátok egyik számot a másik után. Én meg várom tőletek a levelet, egyiket a másik után, mert igazán kedvesen és szépen írtok. Névrejtvény, amint már sokszor ízentem, rendkívül sok gyűlt össze, másfajta rejtvényeket eszeljétek ki. — Silberstein Lajos, Ko-

vászna. Már régóta olvasod és szereted a Cimborát és már többször szeretted volna írni nagyapóknak, de a nyár eltelit a játszással, most azonban a tanulás mellett jut idő a levélírára is, aminek igen örvendek. Hát csak jusszon ezután is, mert az iskolai tanulásnak valóságos kitágítóje a levélírás. — Antalóczy Vall, Budakeszi. Ugy örülsz, hogy neked is jár a Cimborá, mert nagyon sok szepet olvasol belőle. Én meg annak örülök, hogy messze innét, Budakeszin is van unokám, aki szeretettel gondol nagyapóra. A kiadóba elküldte a hiányzó számokat, a 28-ik kivételével, amelyből nincs fölösleges példány. — Halász Sanyi és Gyuri, Barót. Sohse küldjétek haza a hajót, majd elhozzátok a nyáron, amikor itt lesznek a pesti unokák és együtt bocsájtjátok majd a kisbaconi Dunára. Pompás látvány lesz, ha mint a baróti Dunán, itt is dióhéjcsónakokat akasztotok a hajó mellé. — Hajós Pisti és Etus, Nagyvárad. Tudom én, hogy sok a tanulivalótok, de, lám, a sok tanulivaló mellett is, nemcsak a rejtvényeket fejtétek meg, de egy csomót kétvégű szót is összeszedtetek. Örvendek, hogy örömet szerzett a könyv nektek. — Kolczonay Pistuka, Vajdahunyad. Most Ernő bátyád helyett írsz, mert ő a megyesi szász gimnáziumba jár. A nyert könyvet eddig bizonyosan megkaptátok és el is olvastátok. De, ha netalán nem kaptátok volna meg, értesítsek erről. — Pethő Ervinke, Akos. Ha üzenetem olvasásakor még nem tetted postóra a nyári beszámolót, bizony lekéstél vele, mert a karácsonyi számban már közzé is kell tennem a pályázat eredményét. — S. Nagy Magda, Kolozsvár. Életedben először írsz levelet, pedig az iskolában te vagy a legjobb tanuló s ez az első levél is nagyapóknak szól. Persze, még nem tudsz hosszú levelet írni, azért édesapád folytatja és fejezi be a levelet. Örömmel veszem tudomásul, hogy a következő leveled hosszabb lesz és édesapád mesét is ír a Cimborának. — Drosnyák János, Arad. Régóta foglalkozol a rejtvények megfejtésével, de sohasem küldted be ideig. Számon tartom az ígérteket hogy ezen túl te is beküldöd a rejtvényeket és csak küldjed le, hálha csakugyan rád mosolyog a szerencse és a könyvtárad, amelyet most akarsz alapítani, egy jó könyvvel gyarapodik.

A verseny állása!

A Cimborá előfizetést gyűjtő versenyének feltételei szerint a Cimborá kiadóhivatala a lap minden egyes számában közölni köteles a következőket:

a) Mikor bocsájtattok ki az első iv.

Az első iv kibocsájtásának kelte 1924. júl. 24.

b) Számszerint de név nélkül, hogy az illető szám lapzárta napján hány gyűjtőiv érkezett vissza;

Visszaérkezett három gyűjtőiv.

Jelen számunk zárta napja 1924. november 17.

c) Számszerint az illető gyűjtő nevének és lakhelyének feltüntetése mellett, hogy hány olvan gyűjtőiv érkezett vissza, amely legalább 10 előfizetőt tartalmaz, akik egy évi előfizetési összegüket a Cimborá kiadóhivatalának beküldötték; Gyűjtőiv még nem érkezett vissza.

d) Hogy az illető lap zárásának napjától számítottan még hány nap van hátra, hogy leteljen az a 150 nap, amelynek esetén a versenyt, mint meddő versenyt le kell zárunk.

A verseny lezárásának napjáig még 43 nap van hátra.

A jelen számnak zárási napja 1924. nov. 17.

MEGJELENT!**MEGJELENT!****ELEK NAGYAPÓ
KÉPES NAPTARA****AZ 1925 ÉVRE.**

A legjelesebb erdélyi íróktól elbeszélések és versek

Megrendelhető ÉGETŐ ÁRPÁD nyomdásznál,
BARAOLT-BARÓT.
ÁRA 20 LEU

ELKÉPZELNI SE LEHET szebb, jobb és olcsóbb könyveket a Hoffmann Ferenc ifjusági regényeinél. A MINERVA Irodalmi és Nyomdai Műintézet Rt.-nél (Cluj-Kolozsvár, Str. Regina Maria 1.) ezekből a következők kaphatók darabonként 45 leiért:

1. Küzdelmek.	5. A jószág diadala.
2. A téli birodalmában.	6. Frigyes és P. ci.
3. Viszontagságok a tengeren	7. Ehrlich Jakab.
4. A falizman.	8. Neh éz időök.

Pósta útján is megrendelhetők a pénz előzetes beküldése mellett vagy utánvétellel.

**PURGO
BAYER**

Bácsi, Nénéi ide figyelj!
Palma kaucsuk sarkot viselj!

FÜRDŐSZAPPAN
utáért

Köhögésnél,
hurutnál, csak a

SIROMALT

használ!

300

Biztosan használ, ize jó,
Patikában kapható!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

A CIMBORA képes heti előfizetési árai

1924. október hó 1-től az alábbiak:

Romániában		Csehországban	
negyedévre . . . 90 leu		negyedévre . . . 20 ck.	
félévre . . . 180 leu		félévre . . . 40 ck.	
egész évre . . . 360 leu		egész évre . . . 80 ck.	

Jugoszláviában		Magyarországban	
negyedévre 50 dinár		negyedévre 36000 K	
félévre . . . 100 dinár		félévre . . . 72000 K	
egész évre 2.0 dinár		egész évre 144000 K	

Ausztriában	
negyedévre —	28000 osztr. korona
félévre —	56000 osztr. korona
egész évre —	112000 osztr. korona

A Cimora előfizetési díjait az előfizető a következő helyeken fizetheti be:

Romániában

Arad, Barót, Bánffygyula, Dés, Déva, Diószentmárton, Fogaras, Gyergyszentmiklós, Gyulafehérvár, Kézdi vásárhely, Kovaszna, Lugos, Lupén, Maroshévíz, Marosvásárhely, Maramarosziget, Nagybánya, Nagyenyed, Nagykároly, Nagyszalonta, Nagyszeben, Nagyvárada, Petrozény, Segesvár, Szászrégen, Székelykeresztúr, Szekegyudvarhely, Temesvár, Torda, Vajdahunyad, Vulcán és Zilah városokban három havonta megbízottunk, *Bihari József* nyug. postafelügyelő személynél jentkeznek az előfizetési díjakért.

Ugyancsak személyesen megbízottaink veszik fel az előfizetési díjakat:

Kolozsvárott a Lloyd Express hirdetési iroda, *Brassóban* Krafft Janos, a Brassói Lapok pénzbeszédője,

Sepsiszentgyörgyön Szász Jenő,

Csikseredán Orbán Balázs, a Ganz-féle villamosági r. t. tisztviselője.

Minden más romániai városban vagy faluban lakó előfizetőink előfizetési díjaikat küldjék be postautóványon a Cimora kiadóhivatalának, Satu-Mare.

Csehországban

az előfizetési díjak a Cimora kiadóhivatalának a Szlovák Általános Hitelbank kosicei fiókjánál lévő számlájára az alábbi pénztintéze teknel fizetendő be:

Beregsas: Beregmegyei Gazdasági Bank r.-t.

Helmec: Bodrogközi Bank r.-t.

Hlohovec: Galgóczi Hitelintézet.

Illava: Illavai Hitelbank

Lucenec: Nógrádmegyei Népbank.

Micalovce: Nagymihály Kereskedelmi és Hitelbank r.-t.

Mukacevo: Beregmunkácsi Bank r.-t.

Nitra: Nyitrai Takarekbank r.-t.

Nove-Mesto: Első Vágujhelyi Bank r.-t.

Nove-Zámky: Érsekújvári Népbank r.-t.

Presov: Éperjesi Bankegylet.

Roznava: Rozsnyói Bank r.-t.

Sevljus: Nagyszőlősi Hitelintézet.

Sp. Nova-Ves: Szepes-Iglói Hitelbank r.-t.

Trencin: Trencsényi Hitelbank r.-t.

Magyarországban

a Cimora kiadóhivatalának a Magyar román faértékesítő r.-t.-nél (Debreczen, Piac-utca 42.) lévő számlája javára postautóványon. *Ausztriában* a Wiener Bankvereinnak a »Szabadsajtó« Buchdruckerei und Zeitungsverlag A. G. in Satu-Mare (Románien) számlája javára.

Jugoszláviában

Kurir hírlap és könyvterjesztő vállalatnál Subotica (Szabadka). A »Kurir« Jugoszláviában a Cimora egyedárusítója és főbizomanyosa.

A Cimora könyvosztálya rak-tárról szállit irodalmi értékű ifjusági könyveket. Jelenleg az alábbi könyveket szállithatjuk:

A ma költői	8 lei.
Balázs Ferenc: Mesefolyam	50 "
Benedek Elek: Katalin	80 "
" : Zsuzsika könyve	65 "
" : Galambok	65 "
" : Öcsike könyve	60 "
" : Kókné komámasszony	55 "
" : Többsincs királyi	40 "
" : Hires erdélyi magyarok	40 "
" : Oh szép ifjuságom	55 "
Benedek Elek: Cimora 1923. I. félév	150 "
" : Cimora 1923. II. félév	150 "
Butykó: Törvénytárgyaztat. (Cserkész-törvények.)	12 "
Chun: Mély tengerek világa	180 "
Cooper: A vadfogó	95 "
Dienes Jenő: Magduska mesés könyve	60 "
Esopus: Háromszáz meséje	120 "
Ewald: Állatok	70 "
Ezeregy éjszaka meséi	105 "
Farkas Gy.: A táborfűz üzen. Cserkészbeszélések.	12 "
" : Forrongó lettek. Regény.	40 "
Galil Mózses: Három kenyeres pajtás	65 "
" : Az utolsó lantos	55 "
Hankó Vilmos: Universum VI.	260 "
" : " VII.	260 "
" : " VIII.	260 "
" : " IX.	260 "
Kertész Mihály: Senki Tamás története	50 "
" : Szökés a teknőben	75 "
Mark Twain: Tamás urfi mint detektiv	105 "
May Károly: A félelmetes	145 lei
" : A Skipetárok földjén	130 "
Molnár Ferenc: Pál-utcai fiúk	130 "
Monoky Sándor: Tündérmese	25 "
Münchhausen: Meséi	80 "
Radványi K.: Napsugár leventék	10 "
Sebők Zsigmond: Csutora Jancsi kalandjai	150 "
Sven Hedin: Az északi sarktól a déli sarkig	170 "
Sziklay Ferenc: Hangzatka	80 "
Szondy György: Börme	80 "
Sztrilich-Kóczy: Tábortörvények	12 "
" : Cserkész segítségnyújtás.	8 "
Térképismertek 24 képpel	12 "
Verne Gyula: Egy sorsjegy	105 "
Verne Gyula: A francia zászló	105 lei.
" : Begum 500 milliója	190 "
" : Utazás a hold körül	130 "

A fenti könyveket a pénz előzetes beküldése vagy utánvét ellenében szállitjuk. Száz leu értékű rendelésen felül a postaköltséget mi fizetjük, azon aluli rendeléseknél 6 leu postaköltséget számítottunk fel.

LAPTULAJDONOS ÉS KIADÓ
 SZABADSÁJTÓ KÖNYVNYOMDA ÉS LAKIADÓ R.-T. SATMAH
 A SZERKESZTÉBÉRT DENES SANDOR FELEL
 A SZINEB OIMLAPOKAT OOSVAR REZSŐ HAJZOLTA